

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 234.303 van 1 april 2016
in de zaak A. 218.851/XIV-36.972**

In zake: Mounir BNICHE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jürgen Millen
kantoor houdend te 3730 Hoeselt
Tongersesteenweg 4, bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 29 maart 2016, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van “de tuchtsanctie die door de gevangenisdirecteur van Hasselt werd opgelegd op 24 maart 2016 en die aan verzoeker [14] dagen individueel regime (van 22 maart 2016 tot 5 april 2016) oplegde”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 1 april 2016, om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Katrien Gorissen, die *loco* advocaat Jürgen Millen verschijnt voor verzoeker, en attaché Wim Van Brussel, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Alexander Van Steenberghe heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker is opgesloten in de gevangenis te Hasselt.

Op 24 maart 2016 wordt aan verzoeker de tuchtsanctie opgelegd van 14 dagen individueel regime vanaf 22 maart 2016 om 13.50u tot 5 april 2016 om 13.50u “(Voorlopige maatregel inbegrepen) (grote individuele wandelkoer)”. Dit is de bestreden beslissing die als volgt is gemotiveerd:

“[...]

Tijdens een controle van de politie met de drugshond. Bleef de drughond bij betrokkene zitten, op cel bleef de drughond ook zitten bij de asbak. Dit alles en toch ontkent bovengenoemde drug gebruikt te hebben. Het feit dat de drughond bij hem blijven zitten is een duidelijke indicatie tot het gebruik van drug. Betrokkene zit lang genoeg in de gevangenis om te weten dat zulke substanties ten strengste verboden zijn en nu getolereerd worden, De gevangenisdirectie hanteert een nultolerantiebeleid inzake drugs. Drugs hebben immers op rechtstreekse wijze een negatieve invloed op de gezondheid van betrokkene maar ook met betrekking tot de orde en veiligheid in de inrichting.”

IV. De schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat

minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

V. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Standpunt van verzoeker

5. Verzoeker voert aan dat een gewone schorsing of een nietigverklaring te laat zou komen zodat hij nog enkel een moreel belang zou kunnen laten gelden wat betreft de 15 dagen individueel regime en dat hij maanden zou moeten wachten op een uitspraak. Hij wijst erop dat twee van zijn bezoekers definitief van de bezoekerslijst zijn geschrapt.

Verder betoogt verzoeker dat de tuchtsanctie wegens drugs gevolgen zal hebben voor het toekennen van strafuitvoeringsmodaliteiten, uitgaansmodaliteiten en indien hij opnieuw voor een tuchtcollege zou moeten verschijnen. Er wordt immers rekening gehouden met verzoekers tuchtrechtelijk verleden dat thans een ten onrechte opgelegde tuchtsanctie bevat.

Beoordeling

6. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij.

De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven in die zin dat ze slechts mag worden aangewend in die enkele gevallen dat het uiterst dringende karakter van de zaak meteen voor iedereen

zonder meer duidelijk is, of door de verzoekende partij op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond. Luidens artikel 16, § 1, eerste lid, 7°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’, bevat het verzoekschrift waarin de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd daartoe “een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen”.

Dit impliceert dat een verzoekende partij aan de hand van precieze en concrete gegevens aannemelijk maakt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien ze pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel op te vangen of de belangen van de verzoekende partij veilig te stellen.

De uiterst dringende noodzakelijkheid kan daarenboven niet voortkomen uit de enkele omstandigheid dat ingevolge de doorlooptijd van de zaak een uitspraak volgens de gewone schorsingsprocedure of een uitspraak ten gronde zou tussenkomen in een min of meer verre toekomst, waardoor de gewone schorsings- of annulatieprocedure verzoeker niet toelaat een arrest te verkrijgen voordat de bestreden handeling zijn volledige uitwerking heeft gehad. Opdat aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid voldaan is, moet deze vaststelling ten minste gepaard gaan met andere feitelijke gegevens die eigen zijn aan de voorliggende zaak en die aantonen dat de uiterst dringende noodzakelijkheid eraan inherent is.

Niet minder dan het geval is in de gewone schorsingsprocedure, is daartoe vereist dat de verzoekende partij het resultaat van de procedure ten gronde niet kan afwachten om haar beslissing te verkrijgen, “op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (*Parl.St.* Senaat 2012-2013, 5-2277/1, 13).

7. Uit wat voorafgaat volgt dat het argument dat de tuchtstraf uitvoering kent en dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de gewone schorsingsprocedure dan ook te laat zou komen, op zich niet volstaat opdat voldaan zou zijn aan de wettelijke voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid. De eventuele ernst van de middelen toont evenmin de uiterst dringende noodzakelijkheid aan, vermits voormeld artikel 17, §§ 1 en 4, twee afzonderlijke voorwaarden inhoudt.

De bestreden beslissing houdt geen schrapping in van bezoekers uit de bezoekerslijst van verzoeker.

Overeenkomstig artikel 140, § 2 van de basiswet van 12 januari 2005 ‘betreffende het gevangeniswezen en de rechtspositie van de gedetineerden’ mag de gedetineerde voor de duur van de tuchtsanctie “afzondering in een toegewezen verblijfsruimte” trouwens verder bezoek van de in artikel 59, § 1, van deze wet bedoelde personen van buiten de gevangenis blijven ontvangen, al is dit dan onder de vorm van zogenaamd “glasbezoek”. Het isolement waarin verzoeker volgens hem als gevolg van de betwiste tuchtsanctie terechtkomt, moet dan ook in deze context worden gezien. Te dezen maakt verzoeker niet *in concreto* aannemelijk dat hij zich door de tenuitvoerlegging van deze tuchtsanctie bevindt in een toestand met onherroepelijke schadelijke gevolgen die de uiterst dringende noodzakelijkheid van de vordering rechtvaardigen.

Verzoeker verwijst verder naar de behandeling van mogelijke aanvragen van strafuitvoerings- of uitgaansfaciliteiten. Vooralsnog is dit een louter hypothetisch nadeel, waarbij geenszins blijkt dat niet kan worden volstaan met een gewoon schorsingsarrest of een vernietigingsarrest. Bovendien vormt het feit dat bij een beslissing over die faciliteiten mogelijkerwijze rekening zal worden gehouden met de omstandigheden die aanleiding hebben gegeven tot de tuchtvervolgning van verzoeker, geen rechtstreeks gevolg van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

De mogelijke gevolgen van de thans opgelegde tuchtsanctie voor eventuele nieuwe tuchtprocedures vormen evenmin een rechtstreeks gevolg van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. In dat geval zullen immers nieuwe beslissingen op grond van andere feiten worden genomen. Bovendien gaat het andermaal om louter hypothetische gevolgen waarvan dan ook geen onherroepelijk schadelijk karakter wordt aangetoond.

Verzoeker voert geen andere elementen aan, zodat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet is aangetoond.

VII. Conclusie

8. Uit wat voorafgaat volgt dat niet is voldaan aan één van de bij artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van een april tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	staatsraad, wnd. kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Carlo Adams